

Brief aan mezelf

Dit ga ik doen in 2019

En nú moet het ervan komen: die vriendinnen van vroeger terugzien. Eindelijk dat boek schrijven. Op reis gaan. Of gewoon, gas terugnemen en meer genieten. Durft u uzelf iets te beloven voor het komende jaar? Deze Zin-lezers schreven een brief aan zichzelf.

DATEN
Lieve M.

In het papieren tijdperk heb ik menig contactadvertentie (zonder foto) 'gesleten' waarin ik mezelf goed kon omschrijven. En heb ik verschillende ontmoetingen gehad. Een moderne datingsite, dát durfde ik niet aan. Is het de wirwar van aanbod, snelheid en foto's meesturen, of dat 'perfecte profiel' aanmaken waar ik zo tegenop zie? Zelf geloof ik nog steeds in de spontane ontmoeting maar dat schijnt 'uit' te zijn als je 63 bent en nauwelijks meer in de kroeg komt. "Je moet gewoon zorgen dat je opvalt," zei een leuke maar onbereikbare man laatst tegen me. Makkelijk gezegd, na een zware lichamelijke periode waarin ik onzeker ben geworden over wat ik nog te bieden heb. Maar de fiere vrouw van weleer is bezig aan een comeback en onlangs heb ik mooie lingerie voor mezelf gekocht. Niet dat ik die nodig heb voor mijn profielfoto maar toch. Hup, nu zo'n site op.

Kus, M.

Marijke van Dorp (1955)

REIZEN
Stoutmoedige alter ego,

Wat jij gaat doen in 2019, is de Staatsloterij winnen. Een bedrag van minstens 100.000 euro. Je hebt kinderen en die kunnen wel een financiële injectie gebruiken. Hoewel je zelf ook best een bedragje kunt gebruiken om eindelijk te kunnen doen wat je zo graag zou willen doen: naar de Baltische Staten. Omdat de boeken van Jan Brokken zo onder je huid zijn gaan zitten. En je hebt meer noten op je zang. Je wilt het St. Olavspad gaan lopen, van Selånger in Zweden naar Trondheim in Noorwegen. Ik duim voor je, dat je plannen uit mogen komen.

Hugs,

Diana de Jongh-de Vries (1958) ▶

Marijke (1955):
**'De fiere
vrouw van
weleer is
bezig aan een
comeback'**

WERK
Lieve Esther,

Het is nu al een paar jaar je wens: maatschappelijk werker worden. Nadat je door bezuinigingen niet langer nodig was als helpende in de zorg, werd je met je neus op de feiten gedrukt: wat ga je nu doen? Hoe ga je dat doen, en wanneer? In februari 2018 begon je in Den Haag (en Haarlem) aan de deeltijdopleiding Social work. Je had het naar je zin. Het contact met klasgenoten uit Alkmaar, Amsterdam, Rotterdam en Den Haag deed je goed. Je moest een levensloopopdracht maken en een begeleidingsplan. Verder maakte je een opdracht over sociale vaardigheden. Helaas bleek toen dat jullie dochter van 16 een depressie had. Wat erg voor haar! Alles viel stil om jullie heen. Je ging werken in een verzorgingshuis om wat bij te verdienen maar praten lukte niet. Steeds barstte je in tranen uit. Je moest stoppen, ook met je leerbaan bij Vluchtelingenwerk. Daar begeleidde je cliënten uit Eritrea, Syrië en Iran. Je hoorde schrijnende verhalen via de tolk. Regelde zaken als kinderopvang, belasting en inschrijvingen voor de inburgeringscursus. Je leerde er veel van. Ook een band opbouwen met de cliënten. Helaas moest je ook met die opleiding stoppen: je moest er zijn voor jullie dochter. Het bleek dat ze gepest was op de middelbare school maar jullie wilde ontzien. Vooral niet lastig wilde vallen. Het gaat inmiddels beter met jullie dochter en daarmee met je hele gezin. Want jullie leefden allemaal mee, ook de beide families. Ze is overgegaan van het eerste naar het tweede jaar van het MBO. En jij bent weer aan het werk gegaan: als huishoudelijk ondersteuner bij psychiatrische patiënten. Bij de organisatie waarvoor je werkt kun je doorgroeien. Ik beloof je dat je in september 2019, bijna 50 jaar, maatschappelijk werk doet in Den Haag. En daarna verder groeit, samen met je gezin.

Esther Boeters (1969)

DE WINNAAR

In Zin 12 vroegen we wat u zelf belooft voor het komende jaar. Esther is met haar reactie uitgeroepen tot winnaar. Ze wint een boekenpakket t.w.v. € 50.

Francien (1950):
**‘In 2020
ligt hij er:
jouw
bundel!’**

SCHRIJVEN
Lieve Francien,

Weet je nog, je was 8, zat op je knietjes voor het bureau van je vader en tikte met één vinger op zijn typemachine je allereerste verhaaltje. De schrijver in jou was geboren. Een ontdekking die jou nooit meer heeft losgelaten. Schriften vol heb je geschreven. Gedichten, verhalen en columns: jouw kijk op de wereld op papier. Weet je nog, Francien, wat je jezelf beloofde toen je stopte met werken? De creativiteit die je anderen altijd had gegeven, 44 jaar lang voor de klas, mocht je nu aan jezelf geven. Je passie is groots; je volgt al jaren een schrijversopleiding. Stap over je verlegenheid heen, Francien. Maak je droom waar! In 2020 ligt hij er: jouw bundel. De titel spreekt voor zich: *Ik jongleer me door het leven*. Laat je omgeving zien wie je bent, wat jou beroert.

Francien Koomen (1950)

EROPUIT
Lieve Vera,

Ik val maar gelijk met de deur in huis: wanneer ga jij eens lief zijn voor jezelf? Herinner jij je nog al die mooie redenen voor het aanschaffen van een treinabonnement? In gedachten reisde jij heel Nederland door, bezocht je musea en alle bezienswaardigheden die er zijn in ons land. En de zee, minstens eens per maand zou je naar zee gaan! Je weet toch nog wel hoe dat voelt: de wind door je haar, zand tussen je tenen? Puur geluk, zei je altijd. Je hoefde er alleen maar voor op de trein te stappen richting jouw geliefde geboortestad. Waarom ging je niet? Liet je al die vrije reizen aan je voorbij gaan? Te druk met vrijwilligerswerk? Te koud, te warm? Had je lief geen zin? Kom op, stop met al die uitvluchten! Gá. Laat het niet van ‘alleen of samen’ afhangen. Trek je wandelschoenen aan en ga. *Vera van Brakel (1949)*

CREATIVITEIT
Lieve José,

Na zure en zware jaren waarin je van het geld van je ouders hebt moeten leven wens ik je nu een betere tijd toe. Een jaar waarin oude wonden helen en je weer creatief bezig kunt zijn met het maken van een artistiek boekje. Een boekje met foto's, schilderijen, gedichten en verhaaltjes van jezelf. Op de voorkant een zelfportret met: *Is dit nu later*. Bezig zijn en dingen bedenken is je sterkste kant; de tijd van praten en piekeren is geweest! Ik hoop dat een advocaat komend jaar al het onrecht weet recht te trekken en dat je straks weer een financiële buffer en een toekomst hebt. Ook wens ik je veel gezelligheid met aardige mensen toe die van hetzelfde houden als jij: wandelen, lezen, schilderen, muziek en fotografie. De harde kant van het leven heb je genoeg leren kennen. Dus: een fijn 2019 met in oktober het concept voor een kunstboekje in eigen beheer.

José v.d. Helm (1957)

Adrie (1964):

‘Jullie gaan elkaar na 39 jaar eindelijk weer zien en spreken’

VRIENDSCHAP
Hallo Adrie,

Je kent Fenny uit Groningen en Renie uit Gelderland al sinds je 15de. Jullie begonnen als penvriendinnen. Na veel over en weer geschreven brieven werd het tijd elkaar te leren kennen. Dus ging je eens naar Fenny en eens naar Renie en kwamen zij bij jou. Jullie bleven schrijven. Over school, vriendjes, uitgaan en de toekomst. Alle drie trouwden jullie toen je een jaar of 27 was. Jij eerst, vijf jaar later Fenny en Renie. Bij jou kwamen er twee zonen. Fenny, helaas kinderloos gebleven, werd een superlieve suikertante voor haar vele tantezeggers. Renie kreeg een zoon en vertrok een aantal maanden later met haar gezin naar Denemarken. Daar kreeg ze nog een dochter en een zoon, woonde er met veel plezier. En nu... zijn we 39 jaar verder. En ga je in 2019 met Fenny en Renie een high tea doen. Jullie gaan elkaar voor het eerst na al die jaren weer zien en spreken. Spannend.

Adrie van Weeghel (1964)

SCHRIJVEN
Lieve Loes,

Je stond in de tuin en brak je bekken, even geleden. Het overlijden van je vader brak je mentaal. De schimmel en georganiseerde schimmelbollen in je longen zorgden ervoor dat als iemand in de verte zijn neus snoot, jij ziek werd. En met veel medicijnen overeind geholpen moest worden. Besloten werd het zieke deel van jouw long weg te halen. Alhoewel jij de anatomie goed kent – en ook weet wat een borstvlies is – had je geen idee van de niet te behappen pijn die zo’n vlies kon geven. Om de herinnering aan die pijn (en aan al de andere pijn) minder rauw te maken, ben je deel gaan nemen aan een gespreksgroep. Daar leerde je niet alleen positief te denken maar ook doelen te stellen. Jouw doel was (weer) columns te schrijven voor een blad met misschien wel je eigen illustratie erbij. De eerste heb je toen meteen geschreven. En nu? Nu ga je deze brief als de donder naar Zin mailen. Doen, hoor!

*Liefs,
Loes (1955) ■*

WORDT VERVOLGD...

Benieuwd hoe het verder gaat met onze brieven-schrijvers? Of ze de beloftes aan zichzelf kunnen en gaan waarmaken? We nemen eind van het jaar contact met ze op en laten het u begin 2020 weten.